

Nykterhetslöfte i stället för fängelsestraff : En ny metod tillämpad av ame...

*54 F Br. Pollard, William
Jefferson*



National Library
of Sweden

Polit. ekon.
Nykt.
(Bsv.)

NYKTERHETSLÖFTE

I STÄLLET FÖR

FÄNGELSESTRAFF

EN NY METOD TILLÄMPAD AV AMERIKANSKE

POLISDOMAREN

WILLIAM JEFFERSON POLLARD



STOCKHOLM

A. B. SVENSKA NYKTERHETSFÖRLAGET.



NYKTERHETSLOPTE

I STÅL FÖR

FÄNGELSTRAFF

AV NYKTERHETSREDAKTÖREN

WILIAM JEFFERSON

BOLLARD

STOCKHOLM,
OSKAR EKLUNDS BOKTRYCKERI, 1907.

Kungl. biblioteket



0 0000 000025094





WILLIAM JEFFERSON POLLARD.



WILLIAM JEFFERSON FOULARD

Domaren William Jefferson Pollard i andra polisdistriktet i S:t Louis, Missouri, har infört ett nytt sätt för behandling av drinkare, ett sätt, genom vilket hundratals män ha återupprättats i stället för att ytterligare brutaliseras genom behandling enligt lagens föreskrifter. När hr Pollard tillträdde befattningen som domare fick han tillfälle iakttaga, hur ofantligt många de voro, som fördes inför rätta för fylleriförseelser. Bland alla dessa fann han, att de flesta ej voro förfallna drinkare, och han förstod, att dessa skulle kunna återskänkas åt samhället och familjen genom att å ena sidan vädja till deras mänskliga känslor och å andra sidan låta dem avgiva en förbindelse till staten, att iakttaga ett bättre leverne.

Hr Pollard kände väl till det gamla sättet — det lättvindiga sättet för en domare, som ej känner ansvaret av att hålla så många människoöden i sin hand — att ådöma varje fyllerist böter, och, om dessa ej betalades, döma honom till fängelsestraff, att där sammanföras med individer, som voro mer förfallna, brutala och brottsliga än den dömde. Men han visste på samma gång att resultatet av detta behandlingssätt i de flesta fall var, att den för fylleri dömde allt mera fördes in på brottets bana. Han trodde, att de flesta av dessa män skulle kunna åter bli hederliga samhällsmedlemmar och aktade män, om de kunde förmås att avstå från spritbruk; om de endast bragtes till insikt om att lagen och domstolarna voro till för att *förbättra*. Sådan var domaren Pollards tro, och han föreslog att omsätta den i praktiken genom att sätta dessa för fylleri anklagade — vilka dock ej i egentlig mening voro drinkare — på prov. Han hade ingen erfarenhet att stödja sig på och juryn (nämnden) skakade tvivlande på huvudet. Men hans bergfasta tro på humaniteten, hans uppskattande av en människosjäls och medborgares värde samt de nödställda familjernas belägenhet, allt förmådde honom att realisera sin plan. Detta gjorde han för tre år sedan.

Drinkares behandling.

»Så länge ännu ett frö av det goda finnes kvar», sade hr Pollard vid en intervju för någon tid sedan, »anser jag det vara domstolens plikt att rädda drinkaren, om ej annat så för familjens skull. Jag skulle hellre vilja ha min domstol till en förbättrings- än till en straffanstalt. En domare i

domarsätet måste äga sunt förstånd och god omdömesförmåga. Jag försöker göra det bästa jag kan såväl för den anklagade som för samhället. Bakom mannen på de anklagades bänk står familjen, vilkens intressen måste beaktas vid avkunnandet av domen. Att skicka en man i fängelse att avtjäna sitt straff, under det familjen måhända står inför nöd och hunger, är en ganska ansvarsfull sak. Jag ville hellre sända mannen tillbaka till hans familj och få honom nykter än sända honom i fängelse. Det är bättre för staten, bättre för samhället, bättre för individen själv och tusen gånger bättre för familjen att säga till honom, som anklagats för fylleri: »Domstolen vill för denna gången tillgiva Eder Eder förseelse, men Ni måste avgiva ett fast löfte om att framdeles uppföra Eder bättre». På så sätt förbjödes ju mannen att använda sprit.

Genom att ge den anklagade tillfälle att avlägga ett sådant löfte om nykterhet framhålles även för honom, att hans förseelse kan medföra straff. Han släppes fri mot löfte om nyktert och gott uppförande med den tydliga förklaringen, att om han återfaller i dryckenskap, dömes han till fängelsestraff. Den man, som vet, att detta straff väntar honom, om han använder sprit, skall säkerligen söka undfly frestelserna. Jag har sett, att de som på så sätt förhållit sig nyktra en månad eller så, ha sedan haft lätt att fortfara. Det är under första månaden sedan de avlagt löftet, som man måste öva sträng uppsikt över dem. De måste inställa sig hos mig varje vecka antingen på mitt ämbetsrum eller i mitt hem. Om en man för sitt arbetes skull är förhindrad att göra detta om dagen, får han besöka mig i hemmet på aftonen. Om han är gift skall hans hustru följa med honom till mig.»

Tre och ett halvt år ha förflutit, sedan domaren Pollard började sitt arbete enligt dessa idéer; och förutsägelser om huru illa det skulle gå med detta system ha ej saknats. Till denna dag ha emellertid bland det hundratal, som sålunda frigivits på hedersord, blott två stycken svikit.

Värkan av att den för fylleri anhållne får lära känna, att domstolen önskar hans förbättrande och är villig att giva honom ett tillfälle att visa sin manlighet, samt medvetandet om att, i händelse av återfall i dryckenskap, han blir straffad, utgör en dubbel säkerhet. Framgången av försöken ha överträffat domarens och hans vänners allra ljusaste förhoppningar.

En illustration till systemet.

»En hänsynsfull kvinna uthärdade sin druckne mans misshandel, så länge hon kunde. Han var en fattig åkare, som förtjänade 9 dollars i veckan. Han var fader till tre barn, i ålder från 3 till 8 år. Regelbundet kom han full

hem varje lördagskväll, sedan han förstört större delen av sin veckopänning på krogen.

Han misshandlade sin hustru. Barnen voro så rädda för honom, att de kröpo under sängen, när de hörde honom komma.

Möblerna i det lilla hemmet voro pantsatta. Hustrun och barnen voro klädda i trasor. Slutligen lät hustrun, i sin förtvivlan, arrestera mannen; och han fördes inför min domstol för hemfridsbrott. Den utmärglade lilla kvinnan kom till domstolen med sitt yngsta barn på armen. Tårar strömmade utför hennes kinder, när hon talte om de oförrätter hon måst lida, och hon anhöll att jag måtte döma honom, mannen. Jag frågade henne, huru hon tänkte reda sig, då han var borta. Hon sade, hon skulle börja att tvätta; på något sätt skulle hon nog lyckas släpa sig fram. Hon

Andra Distriktets Polisdomstol

i St LOUIS.

WILLIAM JEFFERSON POLLARD, Domare.

Som bevis på att jag uppskattar det tillfälle att bli en nykter och god samhällsmedlem, som lämnats mig av domaren i ovan nämnda domstol genom att uppskjuta det strafi, som i dag avkunnats över mig, undertecknar jag härmed fritt och otvunget följande

FÖRBINDELSE:

Jag lovar att avstå från bruket av berusande drycker av varje slag under en tid av _____ från den _____ till den _____ 190____

var villig underkasta sig vilket offer som hälst, om endast mannen kunde förmås att låta bli att supa.

Jag tog den anhållne avsides och hade ett allvarligt samtal med honom mellan fyra ögon. Han tycktes ångerfull. När jag frågade honom, vad han skulle göra, om jag gäve honom tillfälle att bättra sig, ljusnade hans drag och han sade, att han skulle göra sitt bästa för att bli fri från rusdryckernas inflytande på honom. Jag frågade honom, om han trodde sig kunna förbli nykter ett år. Han sade, han ville försöka. Jag skrev en förbindelse, och han undertecknade den. Sedan fick han tillsägelse att komma till mig i mitt hem varje vecka under en månad, om aftonen, emedan han för sitt arbete ej kunde annars, och emedan familjen så väl behövde vad han förtjänade.

Han kom till mig regelbundet varje vecka. När han stod inför domstolen var han sannerligen en ömkansvärd före-

teelse; men vecka efter vecka förbättrades hans utseende. Han föreföll mera gladlynt och till sin fördel. Det dröjde ej länge förr än han meddelade, att han utlöst sina pantsatta möbler och han redde sig bättre än någonsin förr. Han hade hela kläder och hela hans utseende förändrades till det bättre. Jag såg, att han var en ny människa, och efter den första månaden erhöll han tillstånd att slippa besöka mig varje vecka. Jag såg honom för några dagar sedan, och han sade mig, att han var nöjd och förhoppningsfull, att han hade blifvit befördrad och att han aldrig mera ville börja supa.

Om jag hade skickat honom i fängelset skulle han kommit ut bitter mot hela världen och skulle utan tvivel åter börjat dricka. Under hans fängelsetid skulle hans familj haft att uthärda många svårigheter. Hans hustru berättade mig att han nu behandlade henne på det hänsynfullaste, att barnen änyo lärt älska honom och att han är angelägen att komma sig fram allt mera här i världen.

Detta är endast ett fall av hundratals. Polisrapporterna i St. Louis visa att tusentals personer årligen arresteras och lagligen dömas för förseelser och mindre brott, som de begå i rusigt tillstånd. Så många fall, beroende på onyktert levnadssätt bringade mig till allvarlig eftertanke.

Varje man, som varit fullständigt nykter ett år, skall, om han har någon ansvarskänsla, avhålla sig från att återfalla i gamla drinkarevanor.»

Svenska Riksdagens nykterhetsgrupp har till herr Pollard sänt en skrivelse, vilken här lämnas i översättning:

**Till Domaren William Jefferson Pollard i 2:dra polisdistriktet,
ST. LOUIS, Miss. (U. S. A.).**

Svenska Riksdagens nykterhetsgrupp har med stort intresse iakttagit Edert sätt att behandla de fyllerister, som komma inför Er domstol. Frågan huru offren för supseden skola räddas är ett mycket svårlöst problem; antagligen är det en omöjlighet, om ej drinkarens viljeliv reformeras. För detta ändamål måste man giva honom ett nytt levnadsmål för att förmå honom att börja på nytt. Ni tyckes ha funnit ett synnerligen lyckligt sätt att giva denna impuls. De goda resultat, som Edra ansträngningar medfört, det höga procentantal av lyckade försök visar, att Ni förstär dessa olyckliga och vet hur de skola hjälpas.

Vi lyckönska Eder på det hjärtligaste till Eder framgång, som synes vara höjd över allt tvivel. Edert tillvägagångssätt synes oss vara värt att även i andra land bliva försökt.

Stockholm d. 10 april 1907.

Ernst Beckman,
ordf.

K. H. Gez. von Schéele,
v. ordf.

Jakob Pettersson,
sekr.

